

Altsaa: I Forsvarskommissionen var man opmærksom paa, at Garnisonering paa Sjælland koster betydelige Beløb, selv naar der fra Kommunernes Side vises den størst mulige Velvillie og Imødekommen i Retning af at bringe Ofre. Da Spørgsmaalet kom senere op her paa Rigsdagen, indeholdt Forslag til Lov om Hærens Ordning om dette Forhold kun en Bemærkning, som fandtes Pag. 51, og denne Bemærkning lyder i al sin Korthed saaledes: „Kommunal Indkvartering tænkes anvendt i størst mulig Udstrækning.“ Men under alle de Forhandlinger, der ere førte, er der ikke i Loven blevet fastsat, hvilke Byer der skal være Garnisonsbyer paa Sjælland udenfor København, lige saa lidt som der er opført noget Beløb til Omkostninger i dette Øjemed. Man er gaaet ud fra, at Administrationen skulde stilles saa frit som muligt med Hensyn til Valget af Garnisonsbyer. Der foreligger jo et Forslag fra forskellige ærede Medlemmer — det blev nævnt af det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) i Gaar —, som gik ud paa, at man vilde have fastsat ved Lov, hvilke Byer der skulde være Garnisonsbyer, men det blev afværget, idet man mente, og sikkert med Rette, at naar man først havde fastsat, hvilke Byer der skulde være Garnisonsbyer, vilde man neppe kunne vente store Indrømmelser fra Kommunalbestyrelsernes Side, men de vilde snarere stramme Fordringerne yderligere, end de ellers vilde have gjort.

Nu siger det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds som saa: Ja, men kunne vi ikke vente med at træffe de Foranstaltninger, hvorom her er Tale? Soldaterne, sagde han, have jo Tag over Hovedet, og der er jo Skydebaner, Kaserner og Øvelsespladser mange Steder. Hertil maa jeg svare: Nej, det kunne vi ikke. Og hvorfor? Fordi der er vedtaget en Hærlov, og denne Hærlov kræver at blive ført ud i Livet. Den nye Hærlov fastsætter to Ting, som berøre Udgiften ved Garnisonering paa Sjælland og for Resten ogsaa, for det ene Spørgsmaals Vedkommende, hele Landet. De to Ting, her er Tale om, ere for det første en forøget Udskrivningsmasse. I Henhold til Befolkningens Stigning fandt man ved Hærlovens Vedtagelse, at der procentvis burde udskrives et større Antal værnepligtige end efter den tidligere Lovgivning, og denne Forøgelse af Rekrutmandskabet forøger selvfølgelig Udgifterne ogsaa til Garnisonering. En forøget Udgift

i saa Henseende er allerede i Fjor opført paa Krigsministeriets Budget, godkendt af Rigsdagen. Det andet Spørgsmaal er den Bestemmelse, som Loven kræver skal ske Fyldest, nemlig, at der paa Sjælland for Fremtiden skal garnisoneres 10 Liniebatailloner og 8 Reservebatailloner mere end der hidtil har været garnisoneret, og det er disse Batailloner, jeg som Forsvarsminister skal skaffe Plads til paa Sjælland, og det er det, der forvolder den Udgift, der nu er Tale om her.

Hvorledes have nu Ministrene taget paa den Sag hidtil?

Da J. C. Christensen var Forsvarsminister, og Hærlovene vare vedtagne, nedsatte han en Kommission til at undersøge dette Forhold og til at føre Forhandlinger med Byerne for at faa det størst mulige Bidrag fra Byerne til dette Formaal, idet man gik ud fra, at Byerne, naar der var sikret dem en permanent Garnison, vilde yde betydelige Ofre for den Fordel, der er forbunden med at være en fast Garnisonsby. Jeg maa gøre opmærksom paa, at det ærede Medlem fra Ringsted (Zahle) er en unøjagtig Historiekskriver, naar han i Gaar — det findes Sp. 2690 i Folketings-tidenden — udtaler: „Man staar altsaa frit, thi der er jo i alle Tilfælde i den sidst afgaaede Forsvarsministers Tid aldeles ikke sket nogen Billigelse af de opnaaede Resultater fra Ministeriets Side, ikke paa nogen Maade. Bemyndigelsen for Kommissionen, det vil sige for Oberst Thortsen, til at slutte Overenskomst er først afgiven den 9. November 1910 af den nuværende Forsvarsminister, saa Ansvarret baade for, hvem Kommissionen kom til at bestaa af, og paa Grundlag af hvilket Resultat den blev bemyndiget til at slutte Kontrakt, paahviler ikke det Ministerium, jeg har haft den Ære at staa i Spidsen for.“ Jeg maa anmode det ærede Medlem om at rette dette, thi det er historisk unøjagtigt. Det er ikke mig, der har nedsat Kommissionen, det er den tidligere Forsvarsminister J. C. Christensen, der ved Skrivelse af 18. Oktober 1909 til første Generalkommando har nedsat denne Kommission med Oberst Thortsen som Formand til at undersøge dette Forhold og navnlig i videst mulig Udstrækning at arbejde paa at faa indført kommunal Indkvartering. Ikke længe efter faldt Ministeriet Holstein, og derefter kom Ministeriet Zahle. Da der var gaaet nogle Maanedre, kom Kommissionen og afgav den Beretning til Forsvarsminister Krabbe, at den ikke kunde komme nogen Vegne med Planen om at